

מחלקת הספורט – פברואר 2010

מחלקת הספורט



מגזין מנהלי מחלקות הספורט בישראל | פברואר 2010



צילום: יעריצ

עושים גלים

פעילות גופנית בחופי הרחצה עם המחלקה לספורט בעיריית תל-אביב-יפו
עמ' 30



עמ' 26-27



עמ' 22-23



עמ' 20

אדוני המפקח

שיחה עם מפקחי מינהל הספורט במחוז צפון, תל-אביב ומרכז

ארועים בספורט



רכיבים במשוב עמ' 11



אולימפיאדת ילדים עמ' 27



הארינה בירושלים עמ' 15



מרכז הספורט 'ליד' עמ' 29



מרתון טבריה עמ' 8



כיסוי ביטוחי לספורטאים במסגרת הרשות המקומית

מאת: עו"ד סולי לניאדו

יונתן דץ במרתון ת"א, החליק על שלולית מים באחת מתחנות השתייה נפל ושבר את רגלו; שי התחרה בסטריטבול ירושלים ובמהלך אחד מהמשחקים נפל על ברכו ונחבל באופן חמור. מה החשיפה של אותן רשויות ציבוריות לתביעות נזיקיות וכיצד ניתן לצמצם את אותה חשיפה?

פעילות ספורטיבית מלווה בסיכונים בגלל סוג הספורט, בגלל תנאים חיצוניים ולעיתים אף בגלל חוקי המשחק, ולכן פציעות בתחום הספורט התחרותי והלא תחרותי הן דבר שבשיגרה.

משתתף בתחרות ספורט יכול שיפצע בתאונה עצמית ללא מעורבות משתתף אחר או עקב מעורבות של משתתף אחר, למשל בתיקול במשחק כדורגל, כאשר למשוואה הזאת ניתן להוסיף את מקדם הרשלנות (פציעה כתולדה של רשלנות), בין בתאונה עצמית ובין עקב מעורבות של משתתף אחר. האם יוכל משתתף שנפגע באירוע ספורטיבי המאורגן על ידי רשות מקומית לקבל פיצוי כלשהו לנזקיו? חוק הספורט, התשמ"ח 1988, קובע כי ארגוני/אגודות ספורט יבטחו את הספורטאים המתחרים במסגרתם ללא קשר לשאלת האחריות, זאת כדי לספק לספורטאים רשת ביטוחית מינימלית במידה שיפצעו ועקב כך יגרמו להם נזקים שונים לרבות איבוד מקור הכנסתם.

רשות מקומית או גוף מארגן מטעמה מבטחות בד"כ את עצמן בביטוח מפני תביעות רשלנות. קרי, נזק שנגרם למשתתף/ספורטאי בשל מחדל או רשלנות של הגוף המארגן יהיה אותו גוף מבוטח מפני התביעה שתוגש וכמובן מבוטח לעניין סכומי הפיצוי שיקבעו. מכיוון שהוראות חוק הספורט חלות רק על ארגוני/אגודות ספורט, רשויות מקומיות אינן מחויבות לכיסוי ביטוחי למשתתפים/ספורטאים בגין פעילות ספורטיבית שמתקיימת בחסותן. למרות זאת ניתן לצפות כי מי שנפצע במסגרת אירוע המאורגן על ידי רשות מקומית יבקש פיצוי לנזקיו בראותו את מארגן האירוע כאחראי גם אם לא התרשל.

מצב זה עלול להוביל למערכת יחסים עכורה בין הרשות המקומית לבין אותו תושב שנפגע ומבקש פיצוי, במיוחד עם העניין נגרר להליך משפטי.

ההנחה המתבקשת היא כי לרשות המקומית/מרכזים קהילתיים ישנה זיקה כלפי התושבים שלוקחים חלק בפעילות ספורטיבית המאורגנת על ידי הרשות. האפשרויות אם כן, שעומדות בפני אותם גופים המארגנים פעילויות ספורט רציפות או לחלופין אירוע ספורט חד פעמי הן כדלקמן: הראשונה, הינה לבטח בנפרד כל אירוע ספורט חד פעמי שמתקיים, לפי רשימות שמיות או לפי כמות המשתתפים בביטוח תאונות אישיות – ביטוח זה מקנה לנפגע פיצוי מבלי שתבחן שאלת האחריות האפשרות השנייה, שרלוונטית יותר לחוגי ספורט ופעילויות ספורט מתמשכות במסגרת קבועה שאינה חלק מארגון/אגודת ספורט, הינה למצוא דרך לשיתוף פעולה עם אחד מגופי הספורט הקיימים ובכך להיכנס תחת "כנפיו" של אותו ארגון לעניין הכיסוי הביטוחי המתחייב מהוראות חוק הספורט (על אף שכאמור אין חובה לבטח פעילות ספורטיבית שאינה במסגרת אחד מגופי הספורט המוכרים). אמנם, אפשרויות אלה טומנות בחובן הוצאות כספיות נוספות שיושגו ברובן על המשתתפים, אולם אם בוחנים את התועלת השולית שבהוספת ביטוח תאונות אישיות – תמורת תוספת כספית לא גבוהה המשתתף מכוסה ביטוחית כמעט מכל נזק, ובנוסף גם הרשות מפיקה מכך תועלת בדאגה לתושבים והימנעות מתביעות – הרי שכדי לשמור על מערכת יחסים תקינה בין התושבים לבין הרשות המקומית/מרכז קהילתי וכד', וגם כדי להגן על האינטרסים של אותם נפגעים, נראה שהוצאה זו כדאית ומשתלמת לשני הצדדים.

הכותב הוא שותף מחלקת הספורט במשרד זיסמן, אהרוני, גייר ועדי פפלן ושות' (ZAG&K)